

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Spm. nr. S 1157**

Til *justitsministeren* (9/5 83) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvornår og af hvilken ret blev der afsagt dommerkendelse om telefonaflytningen af Tvindskolerne?«

Besvarelse (27/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter at Tvindskolerne selv har offentliggjort mit svar til skolerne, bekræftede jeg i folketingets spørgetid den 20. april 1983, at politiet har foretaget aflytning hos skolerne. De pågældende efterforskningskridt er i overensstemmelse med retsplejelovens regler sket efter forud indhentet retskendelse.

Jeg kan oplyse, at der har været foretaget aflytning fra begyndelsen af april måned 1979 til begyndelsen af december måned 1981.

Spm. nr. S 1176

Til *industriministeren* (16/5 83) af:

Poulsgaard (FP):

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig, efter at der er faldet dom i vestre landsret gående ud på, at ingen under 18 år må fjerne brugt service fra restaurationsborde?«

Begrundelse

Rent geografisk ligger Danmark nær ved Sverige, og nu rykker vi også lovgivningsmæssigt nærmere til »Forbuds-Sverige«.

Folk med almindelig sund fornuft finder det vanskeligt at anerkende en dom som den, der er faldet i vestre landsret vedrørende de 18-åriges ansættelse i cafeterier og restaurationer. Dommeren har måske nok juridisk grundlag for at afsige dommen, men det må da få ministeren til at overveje at ændre loven, så den kommer i harmoni med, hvad folk anser for sund fornuft.

Specielt i en tid med arbejdsløshed, og hvor en masse unge behøver arbejde ved siden af studier m.v., er det helt galt at forhindre de unge i at tjene lidt penge. Alternativet er ikke, at cafeterierne ansætter voksne til

fuld løn. Nej, de prøver at klare sig selv, og så må folk bare vente.

Det er hul og falsk tale, når regeringen siger, at den vil gøre noget for de unge. Hvis ikke arbejdsministeren gør noget ved forhold som disse, hjælper alverdens kønne ord ikke.

Besvarelse (30/5 83):

Industriministeren (Stetter):

Dommen, der blev afsagt den 14. april 1982, støtter sig på bestemmelserne i restaurationslovens § 27, stk. 2, der med visse undtagelser – værtens hjemmeværende børn og børnebørn samt personer under lærlingeuddannelse – forbyder beskæftigelse af personale under 18 år til servering og garderobebetjening på forretningssteder med alkoholbevilling.

Bestemmelsen gjaldt oprindeligt kvindeligt serveringspersonale under 18 år og blev indsat i beværterloven af 1939. Under folketingsbehandlingen af forslaget til 1958-loven udvidedes forbuddet på tingets initiativ til at omfatte unge mennesker af begge køn. Der er således ikke tale om nogen nydannelse.

Ved forlketingsbehandlingen af forslaget til den nugældende restaurationslov omtaltes bestemmelsen ikke og heller ikke ved lovens revision i 1978.

Bestemmelsens hovedsigte er naturligvis at beskytte ganske unge mennesker mod de risici, de kan udsættes for ved under deres arbejde at færdes i lokaler, hvor der serveres stærke drikke.

Jeg tror, der må være almindelig enighed om, at afrydningspersonale under 18 år under forhold som beskrevet må have krav på samme beskyttelse som egentligt serveringspersonale. At opsplutte serveringspersonalets sædvanlige funktioner for at komme uden om lovens klare sigte forekommer lidet rimeligt, og det er da også denne betragtning, der ligger bag landsrettens afgørelse.

Alt taget i betragtning finder jeg, at beskyttelseshensynet fortsat må veje tungt, og jeg agter derfor ikke at tage noget initiativ til en ændring af loven på dette punkt, der igennem mere end en menneskealder har haft folketinget bag sig.

Spm. nr. S 1182

Til *landbrugsministeren* (16/5 83) af: